

al desenvolupament dels problemes socials—ens exposaríem a què les nostres demandes—tot i ésser justes, oportunes, raonables, beneficioses i legals—ens exposaríem a què provoquessin les protestes i aldarulls que provocaren les migrades millores que amb la naixença del Sindicat, volguérem conquerir.

Per això, abans de fer res, en estudiar—com ara pretenim—el que caldrà fer, seria molt convenient que TOTS recordéssim la dita popular: “EL QUE NO VULGUIS PER A TU, NO HO VULGUIS PER A NINGÚ”. Aquest consell de la saviesa popular—recomanant-nos de girar al revés la pròpia situació—és un procediment molt remarcable per apreciar l'honestedat i justícia dels actes i peticions que hom pugui haver de formular. Perquè és senzill i a l'abast de tothom, voldríem que fos emprat amb més freqüència.

En determinades ocasions, els metges, a desgrat de la nostra feina, i pel que té d'analítica i deductiva—en general—no som tot el conseqüents que hauríem d'ésser. D'ací que en altres ocasions hagi dit que “SOM UNS PESSIMS TERAPEUTES ENFRONT ELS NOSTRES MALS COLLECTIUS”. Sembla, talment, que els nostres afers, d'ordre col·lectiu, tingui la rara virtut de fer-nos renyir amb la lògica. Bé tenim camins indicats pels nostres aforismes: “SIMILIA SIMILIBUS” i “CONTRARIA CONTRARIIS CURANTUR”; però, així i tot, preferim, gairebé sempre, procedir d'acord amb el barroer “CORTAR POR LO SANO”. Fa pena d'haver de dir les coses amb tanta cruessa; però cal dir-les.

La sinceritat ha estat sempre una qualitat necessària i imprescindible per a poder complir degudament la funció mèdica. I jo—que en aquest moment actuo com a metge—no vull deixar d'ésser sincer. Per això dic el que dic, i ho dic com ho dic. Vull ésser sincer amb mi mateix i amb els que—com jo mateix—necessiten de la més justa i ràpida solució dels nostres afers col·lectius. Dit això que era necessari tornem al tema.

Actualment, és un fet, el metge rural es veu obligat a viure sota el règim del contracte de CONDUCTA. Com diu el Dr. Mestres i Miquel aquest contracte o ASSEGURANÇA, “NO ÉS PAS DOLENT, EN SI”. Si ho és o, millor dit, si havem deixat que s'hi tornés; HO ÉS PEL NÚMERO DE SERVEIS A QUE PERME-

TEM ENS OBLIGUI, I PER HAVER-LA CONTRACTAT A PREUS IRRISORIS”. I després conclou—i vull suposar que amb ell tots nosaltres—que SERIA un bon contracte si limitéssim el número de serveis, cobréssim per separat els EXTRAORDINARIS i fixéssim el preu de la conducta a un tipus MÍNIM, que—per similitud—calcula, molt ben calculat, D'UNA PESSETA PER MES I PER INDIVIDU.

No puc creure, que hi hagi qui no vulgui acceptar aquest bell programa. Però, malgrat no se n'ha exclòs el fixar el preu mínim de la conducta, calculat per similitud, d'UNA PESSETA PER MES I INDIVIDU? ¿T'has fixat, lector, en el pas que representaria per a nosaltres i el fenomen de plètorà, que en poblacions de 1.000 habitants hom pogués treure un rendiment aproximat de MIL PESSETES cada mes en concepte de conducta? ¿Quina explicació pot donar-se al fet que el mateix ponent ens parli d'una IGUALA calculada per similitud d'una pesseta per mes i individu i després ens resumeixi la ponència (Acord I) i (Acord II) dient que un partit mèdic estarà format per un agrupament de veïns NO SUPERIOR a 1.500 ó 2.000 habitants i que ha de rendir en concepte d'igualà o contracte amb junta de veïns un MÍNIM de 500 pessetes mensuals? Jo no vull creure, no puc, que al ponent li passés per alt que hi ha desavinença entre el que diuen la part expositiva i el que són acords resumidors de la ponència. I com que no ho puc creure, he de pensar que els acords no són resultat del seu concepte i clara visió del problema que intentava de resoldre. Ja tindrem ocasió de comprovar-ho amb la nova ponència que s'està incubant.

Ara bé, SI, perquè la CONDUCTA sigui un bon contracte HAVEM DE LIMITAR EL NÚMERO DE SERVEIS, i cobrar PER SEPARAT ELS EXTRAORDINARIS caldrà que parlem un xic d'aquests extrems.

¿Què és l'EXTRAORDINARI? Ho diu el ponent “EN AQUEST PUNT NO HI HA DISCREPANCIA ENTRE L'OPINIÓ DELS COMPANYS... TOT ALTRE SERVEI QUE NO SIGUI LA VISITA DIÀRIA, i a la qual dóna dret la conducta, SERA CONSIDERAT EXTRAORDINARI i, per tant, ha d'ésser pagat”.